

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΒΕΝΤΑΛΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η βεντάλια έλλεξε και τώρα. Η αρχαιότερα βεντάλια που διεσέθη μέχρι σήμερα. Η βεντάλια στους Αιγυπτίους, στους Κινέζους, στους Ινδούς. Η Έτρουσκική βεντάλια. Όπου χρησιμοποιείται και για το άνωμα της φωτιάς. Η βεντάλια στις έλληνοποιες. Η Ρωμαϊκή αερίστριες. Η βεντάλια στην αρχαία Ελλάδα. Η βεντάλια σήμερα. Είς άχρηστία κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κινέζικη βεντάλια 1400 ετών.

Η κοσμική κυρία δέν μεταχειρίζονται πλέον σήμερα τις βεντάλιες παρά σπανιότατα και μόνον στους χορούς. Ο σίλον της πρακτικότητας, στον όποιον ζούμε σήμερα, κατηγγίχθη και το χαριτωμένο αυτό συμπλήρωμα της γυναικείας τουαλέτας, το άρχαιότερο όπ' όλα τα στολίδια της γυναικός. Στην Αίγυπτο, στην Κίνα και σ'αύς Ινδία ήταν γνωστή ή βεντάλια πρό τριών και τεσσάρων άκωμη χιλιάδων έτών πρό Χριστό. Στό Μουσείον του Βουλών, κοντά στό Κάιρο, βρίσκεται ή άρχαιότερη αιγυπτιακή βεντάλια. Βρέθηκε στον τάφο της βασιλίσσης 'Αδ-Χοϊπέ, ή όποια ζούσε κατά τό 1700 π. χ. Η βεντάλια αυτή, αποτελείται από ένα έξιλοιο χέρι κ' από ένα έπισης έξιλοιο δίσκο, στολισμένο μέ άργεά ποικίλαμα. Στην περιφέρεια του δίσκου διακρίνονται οι τρέπες οι όποιες έχησάν για να στερεώνονται τά φτερά της στρουθοκαμήλου, που άποτελούσαν τό κυριώτερο χαρακτηριστικό μιας άστειλής αιγυπτιακής βεντάλιας.

Γιά τήν άκμή της βιομηχανίας της βεντάλιας τήν αρχαία Αίγυπτο μάς βεβαιώνουν ή πανάρχαιες τοιχογραφίες του τόπου αυτού. Στις τοιχογραφίες αυτές συναντούμε συχνότατα βεντάλιες, σέ χιλιά-δύο σχήματα.

Άν όμως ή βεντάλια της βασιλίσσης 'Αδ-Χοϊπέ είναι ή άρχαιότερη που σώζεται δέν είναι όμως ή παλαιότερη που όπ'ηξε. Γιατί πρό του τά έφευρεθή ή τεχνητή βεντάλια όπ'ηξε ή φυσική. Η πρωτοαρχική μορφή της βεντάλιας ήταν ένα πλατύ φύλλο δένδρου ή θαμνού ή και ένα κλαδί άκόμα όλόκληρο, σάν κ' αυτά που μεταχειρίζονται και σήμερα άκόμη, οι Ιθαγενείς των νήσων του Σιρηνικού, για να δροσιζονται και για να διαβάζουν συγχρόνως τις μούσες.

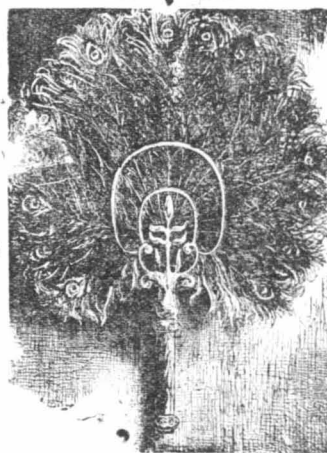
Οι Κινέζοι άνάγουν τήν έφεύρεση της βεντάλιας στό έτος 1120 πρό Χριστό και τήν άποδίδουν στόν τότε βασιλεύοντα αυτοκράτορα Βου-βάνγκ, γιατί όλοι οι έφευρέται των Κινέζων άν δέν ήταν πρόγινες, ήταν άσφαλώς έξέχοντες πολιτικοί. Η άρχική μορφή της Κινέζικης βεντάλιας άπέτελετο από ένα κλαδί μπαμπού, γύρω στό όποιο σέ σχήμα ήμικυκλικό, ήταν κερφωμένα φτερά. Άργότερα όταν έγινε ή έφεύρεση του χαρτίού τό 128 π. χ. (που κ' αυτό είναι κινεζική έφεύρεση), οι Κινέζοι άνεκαστάτησαν τά φτερά της βεντάλιας μ' ένα κομμάτι λευκό ή χρωματιστό χαρτί, στερεωμένο έπάνω σέ λεπτά κοιλιάκια.

Η χάριτες αυές βεντάλιες είναι και σήμερα άκόμη έν γρήγοι στην Κίνα, και τό σχήμα τους είναι σχεδόν ίδιο μέ τό πρό 2000 έτών. Όχι λιγώτερες από 300 εκατομμύρια τέτοιες βεντάλιες ζοδεύονται έτησίως στην Κίνα, γιατί κάθε Κινέζος, άνεξαρτήτως της κοινωνικής του τάξεως, της ηλικίας, του φύλου και της περιουσίας του κρατά μαζί του πάντοτε τήν βεντάλια του.

Στάς Ανατολικές Ινδίες, όπως μάς άναφέρουν τά αρχαία Ινδικά βιβλία, ή βεντάλια ήταν έν χρυσό από τους αρχαιότατους χρόνους, άπέτελετο όμως στην αρχή από φύλλα λατού ή φοίνικος. Άργότερα χρησιμοποιήθηκαν βεντάλιες από φτερά παγωνιού, ή δά πλούσιοι μεταχειρίζονται βεντάλιες από φτερά στρουθοκαμήλου. Η μόδα αυτή φαίνεται ότι εισήχθη εκεί από τήν Αίγυπτο. Βεντάλιες από φτερά στρουθοκαμήλου, στολισμένες μέ πολύτιμα πετράδια χρησιμοποιούναι άκόμη και σήμερα στις Ινδικές ασίες και σ'α παλάτια των Ναβέβ. Τέτοιες πολυτέλειες βεντάλιες χρησιμοποιούνται σήμερα και ή κοσμική κυρία στην Εξόση. Επίσης και στην 'Ασσορία και στην Περσία ήταν γνωστή ή βεντάλια πρό έρωματων ατόνων. Στην Περσία μάλιστα χρησιμοποιούνταν τήν βεντάλια για να φουσκούν τήν φωτιά όταν κινδύνεζε να σβήσει, όπως δηλαδή έμεις σήμερα χρησιμοποιούμε τό φτερό. Έθωρετό μάλιστα ως Ιεροσού-

Θά γυμνάωη τή δόλια Πατριδα Έγερόητες, άδέρφια, κειρός !...

Αυτές ήταν ή πιότιες φοιητικές ταράξες. Στά μετέπειτα χρόνια έχουμε τά Γαλβανικά, τά Εθαγγελικά, τό Όρεστειακά, σ'α όποια δυστυχώς χύθηκε και άνθρωπιο αίμα, χωρίς να ώφελήθη βέβαιον σέ τίποτε ή υπόληψη του Έθνικού Πανεπιστημίου. Σήμερα πάλι, τή στιγμή που γράφονται ή γραμμές αυτές άπειλείται γενική άπεργία των φοιητών. Εδώμεθα μ' όλη μας τήν καρδιά, να κανονισθή τό ζήτημα αυτό σωστά, χωρίς θορύβους και ταράξες.

Έτρουσκική βεντάλια.

λία να φουσκώσει τήν λεη φωτιά μέ τό στόμα του, γιατί τήν έρόλυσε μέ τήν άναπνοή του.

Οι Αίγυπτιοι και οι Φοίνικες έρωρα εισήγαγον τήν βεντάλια και στην Ελλάδα, τήν κρηνομένη δέ τήν έσοχη αυτή ό Όμηρος και ό 'Ησόδος. Στην πελοποννησιακή άκμή της κατά τήν αρχαία έσοχη, έρωτος ή βεντάλια στην Έτρουσκία. Δουσιώδως δέν σώζεται σήμερα κορμια Έτρουσκική βεντάλια. Η άπεικονισμός όμως που βλέπομε στό έτρουσκικό βάσι μάς πείθουν, ότι οι βεντάλιες της έσοχης εκείνης ήταν πραγματικά καλλιτεχνήματα.

Κατά τήν κορκερατρία της Ρώμης ή βεντάλια έθωρετό ως άσφαίριτο συμπλήρωμα της γυναικείας τουαλέτας. Η εύγενής όμως Γαυρία δέν μεταχειριζόταν ποτέ μένη της τήν βεντάλια της. Τήν δουλειά αυτήν τήν ένόηθε σέ άριμένως δειλίες που δέν είχαν τίποτε άλλο να κάνουν παρά να δροσιζούν τήν καρδιά τους.

Κατά τήν Μεσαίωνα ή βεντάλια έχρησιμοποιείτο και στους ναύτες κατά τήν λειτουργία. Στό Βετάνων π. χ. ο διάκονος κοστούσε τό ριπίδιο έπίνω από τό 'Άγια Μυστήριον, για να άπομακρύνει κάθε έν τομο πύργω τήν τήνη να περδεί κοντά σ'αυτό. Άκόμη και σήμερα στις έπίσημες τελετές της Καθολικής έκκλησίας, δεξιά και άριστερά από τον Πάπα, βαδίζουν κληρικοί που κρατούν σ'α χείρα τους πελώριες βεντάλιες από φτερά παγωνιού.

Ός συμπλήρωμα της γυναικείας τουαλέτας ένεκαίνισθη ή βεντάλια για πρώτη φορά κατά τους νεώτερους χρόνους στην Γαλλία, και σ' αυτό στήριζεται ή παράδοσι ότι ή βεντάλια είναι γαλλική έφεύρεσις. Από τήν Γαλλία ή χρήση της βεντάλιας γενικώθηκε σέ όλοιο τό πολιτισμένο κόσμο για να ξεπύση έντελώς σχεδόν στις ήμέρες μας.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

Ο ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ ΧΤΙΣΤΗΣ

Ένας γέρος κάτοικος της Μακόν, της πατρίδας του Λαμαρτίνου, ό όποιος είναι σήμερα παραπάνω από εκατό χρόνων κ' ό όποιος είχε γνωρίσει τον μεγάλο ποιητή κατά τήν παιδική του ηλικία, διηγείτο τελευταίως σέ μερικούς Γάλλους δημοσιογράφους ότι ο Λαμαρτίνος ήταν πιο περήφανος για τ' άμπέλια του των όποιων τήν καλλιέργεια φρόνιζε ο ίδιος παρά για τό ποιημάτι του.

Δέν είμαι έρωσιτέχνης στην καλλιέργεια των άμπελιών, έλεγε συχνά. Είμαι συστηματικός καλλιεργητής. Θάρρη μάλιστα μία μέρα που θα μέ θεωρούν ως τό μεγαλύτερο άμπελουργό της Γαλλίας.

Και δείχνοντας μία μικρή στοά του κήπου του, τήν όποια είχε χτίσει ο ίδιος, έπρόσθετε μ' έθουσιασμό :

— Μέσα σέ πενήντα χρόνια οι σίχιοι μου θα έχουν λιμωρηθή έντελως, μέ όποιες πενήντα από δώ και βλέπεις αυτή τή στοά θα λήη : Πρόβει να όμολογήσομε ότι, μολονότι ο Λαμαρτίνος έγραφε κακούς σίχους, έν τούτοις ήξερε κ' έζηζε !...»

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ, ΤΟΥ ΣΑΜΦΩΡ

Μιά φορά, προσέφεραν στό Μ... μία όσην μέ μεγάλο μισόθ, τήν όποια όμως δέν θα δεχότανε ποτέ ένας τίμιος άνθρωπος. Ο Μ... άρνήθηκε να πάρη αυτή τή όσην, λέγοντας :

— Τό έξορο ότι ό άνθρωπος, ζή μέ τό χοήμα. Δέν πρόβει όμως και να ζή για τό χοήμα.

Κάποιος συνήθισε να λήη για ένα όγαίο στή :

— Ο άνθρωπος αυτός δέν τό έχει σέ τίποτα να κέρη όλόκληρο τό σπείρας για 'Η βεντάλια της Μα. να ψήση δυό αυγά.

